

кою людиною, якої король потребував до ширення протестантизму між своїми підданими. Через п'яти років, котрі Нокс прожив в Англії, він постійно проповідував в різних місцевостях того краю, хоч і незавжди до охочих слухачів, тому що більшість англійського народу, не вважаючи що король був протестантом, все належали до римської церкви.

В Бєрвику-на-Твіді, в Нью Кеслі, в Лондоні, і иньших місцевостях, Нокс притягав до себе парохії, котрих навчав тієї науки, котрої сам навчився від Джорджа Вишарта.

Нокс ставав проповідником, де він не з'являвся. Тому ми не дивуємось що навіть в Англії, де він був чужиницею, був уважаний за дійсного чемпіона нової віри. Була зроблена пропозиція зробити його єпископом, але він обібрав бути звичайним проповідником. Навіть славний архієпископ Кранмер радився з ним відносно служебника англїканської церкви. І головню завдяки Ноксови в тім служебнику були пороблені дуже важні відміни. В тім служебнику було сказано, що причасники мали клїнати, коли приймали причастє, але Нокс зауважив, що се-б значило, що хлїб і вино дійсно перетворювалися в кров Христову і таким чином ставали річами забобонного поклонення, так само як в римській церкві. Головню завдяки Ноксови, ті слова були відмінані в книзі так, що там виразно тепер було сказано, що хлїб і вино лишаются тим чим вони і були, і думати інак-